І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125

УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 111. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 11-го ЧЕРВНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JUNE 11, 1975 No. 111. VOL. LXXXII.

Закінчення праці над історією української медицини і освіти - головна мета проф. д-ра В. Плюща під цю пору

Під час відвідин у „Свободі". На фото (зліва): проф. д-р Василь Плющ, д-р Надія Плющ і мгр Ігор Ворончук

Джерзі Ситі. — Користаючи зі свого недовгого перебування на терені ЗСА, у зв'язку з ювілейним з'їздом Українського Лікарського Товариства Північної Америки, відомий український лікар, науковець і громадянин проф. д-р Василь Плющ відвідав в товаристві своєї дружини, також лікаря, д-р Надії та її сина мгра Ігоря Ворончука „Свободу" в п'ятницю 6 червня і Український Народний Союз, цікавлячись теперішнім станом і розвитком цих установ та інформуючи про українське політичне і громадсько - культурне життя на терені Західної Німеччини, а також про свою працю над виготовленням історії української медичної науки й освіти. „Зібрати матеріял для цієї історії та її опублікувати — це мета мого життя", — заявив проф. д-р В. Плющ, розповідаючи про роздобуті ним дані про українських медиків, які студіювали в минулому на західніх університетах.

Проф. д-р В. Плющ — дійсний член НТШ та УВАН, а також активний член Українського Лікарського Товариства Північної Америки, живо цікавиться діяльністю українських лікарів в засягу їхньої професії і як українських громадян.

Проф. д-ра В. Плюща можна вважати за ідеал лікаря - громадянина. Він завжди умів дуже вдало получити у своєму житті ці два елементи професійної праці і громадського обов'язку, що дуже наглядно виявилося в роки Другої світової війни і після неї вже в еміграційних умовах. Проф. д-р В. Плющ, попри свою професійну працю, приймав активну участь в українському громадському житті, був ініціятором відновлення загальнонаціональної, позапартійної Спілки Визволення України, для чого мав всі потрібні передумови, як „вихованець двох епох" в Україні і свідок української національної революції, а відтак період українізації 20-х років, Спілки Визволення України та Спілки Української Молоді. Все це проф. В. Плющ утривалив у своїй книжці „Боротьба за українську державу під совєтською владою", яка остається важливим об'єктивним причинком до історії українських підпільних організацій в Україні в 1920-1941 роках та розгрому української провідної верстви і селянства в СССР у 30-их роках.

Останнім часом за редакцією проф. В. Плюща появився „Український Медичний Збірник", а тепер він працює над черговим томом „Історії української медичної науки і освіти". Незалежно від цього, він підготовляє до друку свої наукові праці з ділянки своєї спеціялізації — туберкульози. В цьому особливо помічною йому є його дружина д-р Надія, яка студіювала медицину в Києві і спеціялізувалася в туберкульозі.

В часі розмови у „Свободі" багато уваги віддано ситуації в Україні, при чому проф. В. Плющ ствердив, що під сучасну пору в Україні русифікація і етноцид розгортається у набагато більших розмірах, як це було навіть за часів сталінської диктатури. Плянова і систематична русифікаційна політика Москви в Україні завдає українському народові великих втрат — твердить проф. В. Плющ, який вже в половині цього місяця разом з родиною повертається до своїх професійних, наукових і громадських зайнять в Европі.

В Оттавськім Університеті продовжуватимуться курси української мови і літератури

Оттава, Канада (Н. Н.). — В академічному році 1975-76 (в осінньому та зимовому триместрах) у програму бакалаврату (В. А.) Відділу слов'янських студій Оттавського Університету включено чотири курси української мови та літератури, а саме: 1) — початковий (1079), 2) — середній курс (2079) та 3) — найвищий курс української мови (4070). До програми бакалаврату включено також курс літератури, а саме „Вибрані автори української літератури" (3074). Курси зачинаються на початку вересня ц. р., кінчаються у квітні 1976 р. Кожний з цих курсів зараховується студентові до його програми бакалаврату.

У прогаму вищих курсів (М. А. та Ph. D) в осінньому триместрі, від вересня до грудня ц. р., входять такі як: 1) — Романтизм в українській літературі (5971), 2) — Вибрані проблеми з української літератури (5905), і 3) — Наукові досліди в українській літературі і мові (9000). У зимовому триместрі до квітня, у програму вищих студій входитиме семінар сучасної української літератури (8974) та наукові досліди в українській літературі та мові (9000).

Заохочується також і вільних слухачів, членів українського громадянства, вписуватися на нижчі та вищі курси української мови та літератури.

ПРОПОНУЮТЬ БЕЗКОШТОВНІ СТУДІЇ

Ню Йорк. — Політехнічні Інститути в Ню Йорку (Мангаттен), Брукліні і Лонг Айленді відкривають у липні безкоштовні програми студій інженерії і технічних наук, з яких можуть користати також ті студенти, які з матеріяльних причин не можуть студіювати в коледжах чи університетах. Джозеф Дайч, директор публічного обслуговування, інформує в офіційному листі, що студенти, які відповідають стейтовим вимогам відносно фінансового мінімум, можуть одержати повну стипендію в студіях інженерії і повне звільнення від інших оплат. Зацікавлені такими студіями повинні зголошуватись у пані Еллiот на число телефону 643-2080.

ПРЕЗ. ФОРД ЗАПОВІДАЄ ПЕРЕВІРКУ ДІЯЛЬНОСТИ РОЗВІДЧОЇ АҐЕНЦІЇ

Вашінгтон. — Промовляючи на пресовій конференції у понеділок, 9 червня, президент Джералд Форд повідомив, що день пізніше оприлюднить 299-сторінковий звіт т. зв. Комісії Рокефеллера, яка від січня ц. р. розглядала здогадну нелеґальну діяльність Центральної Розвідчої Аґенції (Сі-Ай-Ей) на терені ЗСА. Президент зазначив, що оприлюднить і передасть Департаментові справедливости цю частину звіту, яка стосується закидів, що працівники Сі-Ай-Ей нарушували власний статут веденням розвідчої діяльности в самій Америці, а Департамент справедливости вирішить чи притягати когонебудь до судової відповідальнасти, але Президент наразі не оприлюднить тієї частини звіту, яка торкається закидів, що працівники цієї аґенції були причетні до плянування атентатів на провідників чужих держав. Натомість цю частину звіту, як також додаткові матеріяли, які має в цій справі Білий Дім, Президент передасть конґресовим спеціяльним комісіям, які розглядають діяльність всіх американських розвідчих аґенцій, і також Департаментові справедливости. Частина звіту, яка зв'язана з можливою причетністю Сі-Ай-Ей до плянування атентатів, не буде тепер оприлюднена з огляду на питання державної безпеки і тому, що очолювана віцепрезидентом Нелсоном Рокефеллером комісія не закінчила вповні розглядати цих закидів проти Сі-Ай-Ей. Президент Форд підкреслив, що не буде жадних спроб затаїти цю справу, як це було з Вотерґейтською аферою, бо конґресові спеціяльні комісії та Департамент справедливости одержать всі потрібні документи й матеріяли. Здогадні закиди в справі плянування атентатів стосуються періодів, коли президентами були Двайт Д. Айзенгавер і Джон Ф. Кеннеді. Звіт Комісії Рокефеллера, як також діяльність конґресових комісій і Департаменту справедливости доведуть до того, що напевно будуть проголосовані закони й пороблені зміни, які запевнять, що Сі-Ай-Ей виконуватиме свою роботу згідно із статутом, а також будуть ґарантовані конституційні права американських громадян — сказав Президент. Але він також підкреслив, що для безпеки країни Сі-Ай-Ей є конечною аґенцією, без якої Уряд не може успішно вести закордонної політики.

На цій пресовій конференції, передаваній на телебаченні та по радіо, президент Форд також заторкнув питання Близького Сходу, заявляючи, що після його нарад із єгипетським президентом Анваром ель-Садатом і недалекими нарадами з ізраїльським прем'єр - міністром Іцаком Рабіном, американський Уряд прийде до „важливого рішення", як далі вести старання встановити мир у тій частині світу. Він виявив оптимізм щодо можливостей миру на Близькому Сході.

Президент також повідомив, що якщо переговори в справі обмеження атомової зброї розвиватимуться успішно, то до ЗСА цієї осени прибуде генеральний секретар КПСС Леонід Брежнєв. Президент Форд сказав, що для справи миру ЗСА наразі мусять надалі держати 38,000 своїх вояків у Південній Кореї.

Щодо економічної ситуації, то Президент сказав, що існують всі вказівки на те, що вона незабаром поліпшиться, помимо того, що безробіття зросло до 9.2 відсотка всієї робочої сили.

КУК інтервеніює в справі іміґрації українців до Канади

Вінніпеґ (КУК). — Дня 5 червня 1975 р. Централя КУК переслала до Спеціяльної Парляментарної Комісії для справ іміґрації в Оттаві свої домагання в справі іміґрації і поселення українців в Канаді.

В цьому зверненні зокрема підкреслено такі три питання:

— Переселення українців з України під совєтським режимом, головно звертаючи увагу на получення членів родин, які бажають поселитись в Канаді;

— Переселення до Канади українських родин з інших країн світу, а зокрема з країн Південної Америки, на базі спонзорування їх українськими церковними і громадськими організаціями в Канаді;

— Поселення в Канаді без вимоги спонзорування на працю українських політичних втікачів, які бажають еміґрувати до Канади.

Це звернення буде предметом публічного переслухання перед Спеціяльною Парляментарною Комісією Канади, яке відбудеться у Вінніпеґу в червні цього р. Рівночасно це звернення послужить за основу для виступів численних українських делеґацій перед тією ж комісією в різних центрах поселення українців в Канаді.

Канадський уряд досі виплатив 19 мільйонів долярів на піддержку національних культур

Оттава. — На окремий запит сенатора Павла Юзика державний секретар Канади Аллан Дж. Мек Екен подав докладніші інформації відносно федеральних допомог на потреби багатокультурности в Канаді. В цій інформації говориться, що від жовтня 1971 року, від часу коли федеральний уряд розпочав згідно з ухвалою парляменту здійснювати політику багатокультурности, до 31-го березня 1975 р. виплачено на культурні потреби поодиноких національностевих груп 19,160.000 долярів. На бюджетний 1975-76 рік передбачено суму 5,601.000 долярів.

Виплатою допомог для національних груп для розвитку культурних здобутків займається тепер міністерство праці, а безпосередній нагляд над виплаченням фондів має Державний секретаріят. Кромі того, допомоги дають ще такі державні установи, як Публічні Архіви, Національна Бібліотека, Музей Людини, Крайовий фільмовий уряд тощо.

До 1974 р. ділянка багатокультурности належала до окремого міністра, яким був у тому часі посол з Торонта д-р С. Гайдаш. Від минулих виборів ситуація змінилася, міністерство багатокультурности зліквідовано і передано міністрові праці, що ним тепер є Дж. Монро. На запитання посла С. Папроцького чи буде в будучому таке міністерство відновлено, прем'єр-міністер П. Трудо відповів, що творення такого міністерства не передбачається.

КОНҐРЕСМЕН ДАДД ВИКОНАВ ПРОХАННЯ СВОЇХ ВИБОРЦІВ ТА ВІДВІДАВ ДРУЖИНУ ЛЕОНІДА ПЛЮЩА В ЇЇ КИЇВСЬКОМУ ПОМЕШКАННІ

Українська делеґація в розмові з конґресменом Даддом перед його від'їздом на відвідини в Совєтському Союзі. На фото (зліва): конґресмен Крістофер Й. Дадд, Богдан Качоровський, Максим Коцур, Данило Сокольський, Євген Ґулич.

Гартфорд, Конн. — Місцева газета „Ди Гартфорд Курент" помістила у числі з 5-го чертня ц. р. довшу інформаційну статтю з перебування конґресмена Крістофера Дадда в Совєтському Союзі, у якій згадується і про зустріч Дадда з дружиною математика Леоніда Плюща, Тетяною Житниковою, в її Київському мешканні. Газета між іншим пише: „Чоловік, який постукав о год. 1.30 після півночі (до помешкания Тетяни) був 30-річний американський конґресмен, республіканець з Другого Дистрикту в Стонінґтон, Хрістофер Дадд, син покійного сенатора Томаса Дадда із стейту Коннектикат. Х. Дадд, член Юридичної комісії в Конґресі ЗСА, заявив у вівторок, 4-го червня, після свого повороту з СССР, що він, виконуючи прохання групи осіб з Коннектикат, передав совєтському урядові петицію, в якій опротестовується ув'язнення 34-річного математика Леоніда Плюща і 38-літнього історика Валентина Мороза. Плющ, — пише газета — перебуває під теперішню пору в закладі для божевільних, а Мороз в ув'язненню. Обидвох обвинувачують в антисовєтській діяльності".

В дальшому газета інформує, що конґресмен Дадд, перебуваючи в Москві одержав київську адресу дружини Плюща. Як тільки група конґресменів приїхала до Києва, Дадд і перекладач з американської амбасади взяли таксі і подались на одержану адресу. „Я постукав у двері мешкания, заявив Дадд, о год. 1.30 і ми перебули в помешканні до год. 3-ої над ранком".

В часі розмови дружина Л. Плюща заявила, що стан її чоловіка дуже критичний і нестерпними є також відносини, серед яких йому доводиться перебувати. Тетяна Плющ маже відвідувати свого чоловіка два рази в місяць. В часі відвідин їх держать два метри розділеними і в часі розмови постійно стоять два міліціянти. Совєтська влада, сказала конґресменові Даддові пані Плющ, постійно повторяє її чоловікові, що якщо він змінить своє антисовєтське наставлення то він буде вільною людиною. Досі Леонід Плющ відкидав усі пропозиції і намагання речників влади змінити це своє наставлення.

Конґресмен Х. Дадд розповів також про дві інші події, пов'язані з його поїздкою до СССР, а саме про зустріч і розмови з головою юристів Левом Г. Смірновим, який разом з батьком конґресмена, покійним сенатором Томасом Даддом, працювали в Нюрнберзі в часі процесу над гітлерівськими злочинцями, і зустріч з жидівськими еміґрантами у Відні, яким совєтська влада дозволила виїхати з СССР.

У зв'язку з цією справою слід пригадати, що ще 19-го травня на передодні виїзду конґресмена Дадда до СССР зустрілася з ним окремо сформована делеґація Відділу УККА з Колчестеру, яка вручила йому петицію в обороні Мороза і Плюща. Петицію підписали 4,500 осіб, прохаючи при тому, щоб Х. Дадд в часі своїх зустрічей з офіційними чинниками в СССР домагався звільнення українських в'язнів. Делеґація з'ясувала також критичне положення політичних в'язнів, звернула увагу на систематичне нехтування людських прав в Україні і плянову русифікацію. Українська сторона просила конґресмена Х. Дадда піддержати в Конґресі справу оборони українських політичних в'язнів. Конґресмен, який виявляв велике зацікавлення представленими йому справами, обіцяв перекласти петицію на російську мову і передати її відповідним чинникам в Москві і Києві. При тому він жалувався, що ніхто скоріше не повідомив його про згадані резолюції в Конґресі, які він не тільки буде піддержувати, але поставить вимогу, щоб ця справа була передана урядом ЗСА на розгляд в Об'єднаних Націях. Інформуючи про відвідини української делеґації в конґресмена Х. Дадда, інж. Максим Коцур відмічує, що Х. Дадд обіцяв українцям зустрінутись з ними після його повороту з СССР для з'ясування обговорюваних справ.

АМЕРИКА ДОПОМАГАЄ СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗОВІ КОШТОМ СВОЇХ ГРОМАДЯН - ТВЕРДИТЬ СЕН. СТІВЕНСОН

Філядельфія. — Газета „Нешинал Стар" у своїй редакційній статті у виданні з 7-го червня, цитуючи інформації, подані демократичним сенатором Адлаєм Стівенсоном із Іллиной, виступила проти надмірної допомоги, яку Америка досі давала Совєтському Союзові. Сенатор Стівенсон твердить, що ЗСА за останні два роки, згідно із закордонною політикою, випрацьованою державним секретарем Генрі Кіссінджером і попереднім президентом Ричардом Ніксоном, дали для СССР один більйон долярів допомоги в готівці й кредитах на кращих умовах, ніж вони доступні для американських громадян. Совєтський Союз дістав коло 500 мільйонів позички на 6 відсотків, а в той самий час американці були змушені платити 9 відсотків за свої гіпотечні позички. Других 500 мільйонів долярів пішли до СССР у формі кредитів, що, за твердженням „Нешинал Стар" спричинилося до погіршення інфляції в Америці. Через ці позички й кредити, наприклад, дуже зросли ціни на хліб, а через обмаль фондів дуже потерпула американська будівельна індустрія. Сенатор Стівенсон вказує, що секретар Кіссінджер в дійсності провадив „програму закордонної допомоги для Совєтського Союзу", який після Америки має другий найвищий загальний національний прибуток, є ізольований від теперішньої світової економічної рецесії та має великі запаси золота й нафти. Цю допомогу для СССР, пише газета „Нешинал Стар", Кіссінджер провадить в імені політики „відпруження".

Газета вказує, що СССР став другим з черги найбільшим клієнтом американських банків, головно Експортно - Імпортного Банку ЗСА. Америка висилає для Совєтського Союзу таку машинерію, транспортні та сільськогосподарські продукти, які в дійсності скріплюють індустріяльну базу СССР та зміцнюють його економіку. В той самий час Москва майже не допускає на свої ринки американських продуктів широкого вжитку.

За цю допомогу для СССР Америка не дістала жадної підтримки з боку Москви на Близькому Сході чи в Індокитаю, пише „Нешинал Стар".

ФІЛІППІНИ І КИТАЙ ВСТАНОВИЛИ ДИПЛОМАТИЧНІ ВЗАЄМИНИ

Маніля, Філіппіни. — В понеділок, 9 червня уряди Філліпін та комуністичного Китаю формально повідомили про встановлення дипломатичних взаємин. Договір в цій справі підписали в Пекіні філіппінський президент Фердинанд Маркос та китайський прем'єр-міністер Чжоу Ен-лай. У тому ж самому часі міністри торгівлі Філіппін та Китаю підписали окремий торговельний договір. У висліді встановлення дипломатичних взаємин між Філіппінами і комуністичним Китаєм, Філіппіни зірвали всякі взаємини з китайським націоналістичним урядом на Тайвані. Упродовж найближчого місяця китайський націоналістичний уряд мусітиме закрити свою амбасаду в Манілі.

Підписання філіппіно-китайських договорів про обмін дипломатичними представниками та торгівлю наступило у висліді поїздки президента Маркоса до Пекіну, де він зустрінувся з Мао Тсе-тунгом та переговорював з прем'єр-міністром Чжоу Ен-лаєм. В поїздці до Китаю з Маркосом були ще міністер закордонних справ Карльос Ромульо та міністер інформації Франсіско Татад, а також ряд інших високих урядових представників. У зв'язку з хворобою Чжоу Ен-лая, який приймав президента Маркоса у лікарні, господарем був заступник прем'єр - міністра Тенг Сіяо-пінг. У кінцевому повідомленні про відвідини стверджується, що обидва уряди осуджують будь-які акти агресії і субверсій, а також намагання будь-яких країн контролювати інші країни, чи втручатися у їхні внутрішні справи.

Ця декларація принаймні з формального боку має значення для Філіппін, де відносно активним і сильним є комуністичне підпілля, кероване Пекіном і в обороні якого досі Пекін постійно виступав, засуджуючи уряд президента Маркоса, як „знаряддя американського імперіялізму". Майбутнє однак щойно покаже, чи Пекін справді припинить дальшу підтримку для протирежимового руху на Філіппінах.

Нав'язання дипломатич-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Совєтський підводний атомовий човен кружляв поблизу східнього побережжя ЗСА

Вашінгтон. — З Пентаґону інформують, що совєтський підводний атомовий човен, озброєний 16-ма ракетами з атомовими головками, які він може вистрілювати навіть тоді, коли перебуває під водою, наблизився на 350 миль від східніх берегів ЗСА, кружляючи спочатку на водах біля Кеп Код, Масс., а потім в околиці Норфолк, Вірджінія. Це незвичне наближення совєтського підводного корабля того типу викликало деяке здивування в Пентаґоні, бо звичайно ті човни патролюють на 1,300-1,400 миль від берегів Америки. Військові фахівці припускають, що ціллю такого наближення було мабуть бажання переконатися в реакції охоронної служби ЗСА, і випробувати ефектовність оборонних методів американської морської фльоти у таких випадках. Совєтський човен був подібний до американського Поляріс з такою самою кількістю ракет і з таким менш більш засягом стрілен на 1,300 - 1,600 миль віддалі. В повідомленні Пентаґону не говориться, яка була реакція американської морської і повітряної фльоти на цю несподівану „візиту" совєтського „гостя".

Як Америка могла б „дігнати" Совєтський Союз

Ню Йорк. — Популярний і широкопочитний журнал „Рідерс Дайджест" з червня 1975 р. помістив „поради" колишнього губернатора Каліфорнії Роналда Ріґена, що треба зробити, якщо ЗСА забажають „дігнати" Совєтський Союз і зрівнятись життєвим рівнем з країною, яка вже більше як п'ятьдесят років увела в себе соціялістичну систему. Цитуючи Ріґена, журнал пише: „Ми повинні скоротити платні - винагороди нашим робітникам на 80 відсотків; розбити 59 мільйонів телевізійних апаратів; з кожних 15 миль автострад знищити 14; з кожних 20 авт знищити 19; розібрати 3/4 рейок на залізних дорогах і знищити 9 з 10-ти телефонічних апаратів. Після того нам залишиться тільки знайти відповідну капіталістичну країну, яка погодиться продавати нам пшеницю на кредит, щоб ми не померли з голоду".

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n. Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши задресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Дві сторони однієї медалі

Під кінець травня Президія Верховної Ради СССР опублікувала „указ", накладаючи додаткові оплати від грошових допомог, що їх совєтські громадяни одержують з-поза СССР. Цей новий закон охоплює грошову допомогу від рідних й іншу допомогу, в тому також гонорарі письменників, науковців тощо.

Мета цього нового закону про додаткове оподаткування ясна, совєтський режим хоче за всяку ціну унеможливити будь-які контакти своїх громадян зі Заходом. Щоб не робити цього прямо, совєтські верховоди придумали зручну для них посередню форму, яка на практиці нівелює вартість будь-якої допомоги зі зовні. Немає чейже ніякого значення висилати допомогу, платити гонорарі і т. п., бо майже вся сума і так опиниться в руках тоталітарного режиму. Варто ще нагадати, що додаткове оподаткування є у доповненні до вже існуючого оподаткування у висоті 30 відсотків всієї одержаної суми. Коли ж до того додати ще штучну вартість, встановлену для обліку совєтських карбованців на західню валюту, зокрема на американські доляри, то тоді дістанемо повний образ совєтської політики, спрямованої на припинення контактів громадян СССР з позасовєтським світом.

У той сам час, коли Президія Верховної Ради СССР схвалювала цей свій новий „указ", в Женеві на т. зв. робочій сесії Европейської Конференції для Справ Миру і Співробітництва досягнуто погодження щодо форм „обміну ідеями і людьми" між Сходом і Заходом. Згідно з повідомленнями з Женеви, совєтський уряд погодився на дуже загальникове, „розводнене" зформулювання цієї західньої вимоги, але з обмеженням її до умов праці журналістів, деяких полегш у подорожуванні з професійних мотивів, контактів між молоддю, спортовцями. СССР не погодився, однак, на оригінальне зформулювання цієї засади і рішуче та непохитно відкидав всякі намагання західніх держав таку засаду включити до пропонованої декларації, що її мають видати на закінчення цієї конференції її учасники.

Західні держави, чи принаймні частина з них, вважають, що навіть ця розводнена версія засади про „вільний обмін ідеями і людьми" між Заходом і Сходом є своєрідним „прогресом" і що за те вже можна формально визнати політичний статус кво в Европі з усіми совєтськими загарбаннями, починаючи з років безпосередньо після Першої світової війни, або інакше — признати непорушність совєтсько - російської колоніяльної імперії.

Коли ж зіставити разом оту нібито совєтську поступку в Женеві і „указ" Президії Верховної Ради СССР про додаткове оподаткування грошової допомоги чи винагороди совєтським громадянам з метою ліквідувати будь-які контакти совєтських громадян зі зовнішнім світом, тоді бачимо, що йдеться тільки про дві сторони цієї самої медалі. Совєтський кордон має бути, як казав ще Сталін, „на замке", тобто таким, чи іншим способом вільні, або принаймні дещо вільніші контакти совєтських громадян зі закордоном не можуть бути толеровані.

Загрозлива тенденція

Недавно федеральне бюро перепису населення повідомило, що протягом останніх кількох років дуже зменшилася кількість студентів коледжу, які походять із нижчої середньої економічної верстви, тобто із родин, яких річний прибуток виносить 10-15 тисяч долярів. У 1970-му році 43 відсотки дітей із цієї економічної верстви були зареєстровані в коледжах і університетах, а в 1973-му році — тільки 36 відсотків. Речники Уряду і установ вищої освіти думають, що за академічний рік 1974-1975 ця статистика виявиться ще менш відрадною, беручи до уваги існуючі економічні проблеми — інфляцію, рецесію, безробіття голів родин тощо. Раніші неясні побоювання, що всезростаючі кошти шкільної оплати можуть дуже негативно відбитися на можливостях дітей із нижчої середньої верстви здобути вищу освіту — тепер стали дійсністю.

Економічні проблеми наразі не мали великого впливу на кількість студентів із найнижчої економічної верстви, бо, попевне, ці студенти легше можуть одержати фінансову допомогу від Уряду чи коледжів, ніж діти із середньої верстви, а подруге, число дітей із найнижчої економічної верстви, які йшли на вищі студії, і так ніколи не перевищало 19 відсотків. Але якщо продовжуватиметься теперішня тенденція астрономічних зростів у коштах навчання в коледжах і університетах, то незабаром зменшиться також число студентів із цієї економічної верстви. На вищу освіту зможуть тоді позволити собі в більшості діти із багатших родин, а це може бути першим, але важливим кроком до переміщення ЗСА в суспільство із замороженими економічними клясами, замість дотеперішнього відкритого суспільства, в якому кожна особа має змогу поліпшити свій економічний та суспільний рівень життя, головно шляхом здобуття вищої освіти. Америка може перестати бути країною великих можливостей, якою вона була ще навіть перед проголошенням своєї Незалежности 200 років тому. Сама загроза замороження суспільних кляс може довести до соціяльного і політичного неспокою та послаблення демократичної системи країни.

Отже, Конґрес і Білий Дім, які тепер розглядають плані бюджетові пропозиції, повинні серйозно застановитися над двома справами, а саме, як облегшити податкові та інші фінансові обтяження родин, які належать до середньої та нижчої економічних верств, а також продовжувати і навіть збільшити урядову фінансову допомогу для потребуючих студентів із цих верств у формі стипендій, довготермінових позичок тощо. Добро країни та добробут більшости її громадян вимагають негайної дії з боку Конґресу і Уряду.

ВРАТА АДОВІ БЕЗСИЛЬНІ

Газета „Молодь України" з 13 травня опублікувала статтю свого спеціяльного кореспондента, який мав за завдання, у відповідь на лист до редакції, розглянути справу загибелі 18-річного юнака з села Довге Поле і поширені з того приводу всякі поголоски, не зважаючи на переведене поліційне слідство, яке устійнило, що смерть юнака наступила „у стані тяжкого алькогольного оп'яніння, яке межує із смертельною інтоксикацією". Безпосередньою причиною смерти мала бути „механічна асфіксія від закриття дихальних шляхів мулом". Слідство ствердило, що нібито сп'янілий юнак впав у придорожну калюжу і помер від удушення.

У статті „А почалося з чарки..." кореспондент широко пише про цей факт і одночасно розповідає, що у зв'язку із загибеллю юнака в селі поширилися різні поголоски, в тому й про те, що смерть юнака не була випадкова, чи із-за сп'яніння, а що його вбито і що вбивником мав би бути хтось інший, а місцевий комсомольський організатор. Так думають і таке говорять, — пише він, — сусіди і знайомі загиблого юнака і так вважають його батьки, які відкидають офіційну версію смерти сина. Цим між іншим пояснюється додаткове розслідування цієї трагічної події в селі кореспондентом газети, який мав за завдання, як видно зі змісту статті, подбати про аргументи у підтримку вислідів поліційного слідства, а також „розкрити" ще й додаткові мотиви і цим „доказати" безпідставність поголосок в некористь комсорга. З цього погляду ця стаття важлива, бо вона виявляє методи поступування режимової преси, яка має за всяку ціну приховати правду.

Справа в тому, що ні газеті, ні її кореспондентові не йдеться про боротьбу з пияцтвом в селі, але про боротьбу з релігією і з Церквою. На основі опублікованого матеріялу і всіх натяків, що ще лишилися у статті, можна зробити висновок, що загибель юнака Івана Кондратюка наступила наслідком конфлікту, який розвинувся в селі на релігійно - церковному тлі. Селяни не дарма запідозрівають комсорга, якого „службовим" обов'язком було боротися з „релігійними пересудами". З даних статті видно, що батьки загиблого юнака були віруючі і між ним та комсоргом мусів бути з цього приводу зудар, чи навіть більше ударів, що кореспондент окреслює як „заздрість", пояснюючи тим акт обвинувачення комсорга у вбивстві юнака.

Порядком ілюстрації кореспондент інформує, що в Дубнівському районі „крім православних церков, діє ще 10 сект, які охоплюють понад 90 юнаків і дівчат" і що зокрема в селі Довге Поле заснував „благотворний ґрунт для впливу „традицій", тобто релігії і Церкви. Він пише також про те, що в селі обходять урочисто церковні свята, в першій мірі храмовий празник, додаючи, що такі свята тільки сприяють поширюванню пияцтва між населенням, а в дальшому є причиною таких трагічних подій, як це трапилося з загиблим юнаком. Щоб переконати читачів, кореспондент широко розписується про те, як власне в день загибелі юнака було таке „престольне свято", чи „храм" і що того дня всі „п'янствували", включно з батьками юнака.

Говорячи про смерть юнака, кореспондент О. Кобець відзначає, що при опитуванні „всі починають з одного: був у селі „храм". А який же „храм" без випивки?" А тому, мовляв, дехто й передбачав, що „нині не один навколішки повзатиме, адже в селі „храм". Один з таких „передбачливих" мав навіть бачити „навколішках" в намулі власне загиблого юнака, що ще тоді „борсався" в намулі, але якось допомоги йому не подав. Щойно пізніше він з а п р опонував злопчакам, „аби підібрали того п'яного".

Вина у всьому, на думку кореспондента, хибна „традиція", релігійність селян, а молоді — зокрема. В селі поширене пияцтво і якщо протягом року зареєстровано 57 правопорушень, пов'язаних з пияцтвом, то, думає О. Кобець, що на селі ще існує Церква і не ведеться... достатньої антирелігійної пропаганди. Активізація атеїстичних гуртків серед молоді — це вказує і є те, що потрібне в „боротьбі з правопорушеннями". В селах району немає відповідних клюбів, де молодь засвоювала б собі антирелігійне наставлення і приймала „нові обряди", як вшановування героїв праці, ветеранів війни, проводів до совєтської армії тощо. Замість того по селах продовжують влаштовувати „храмові свята", що нібито має викривлювати молоді душі.

Розвинувши таку „провідну думку", совєтський кореспондент під кінець статті наводить ще один момент, який по всій правдоподібності допровадив до конфлікту між комсоргом і молоддю в селі. Сільська совєтська влада, виконуючи доручення з центру, наказала селянам в цю неділю, коли загинув юнак, вийти на позачергову працю, т. зв. недільник, на колгоспні лани копати моркву. „Захід не відбувся, — пише кореспондент, — завадило „престольне свято". Іншими словами, селяни на колгаспний лан не пішли, а пішли до церкви і відтак святкували. Очевидно, комсорг С. Штогун намагався „переконати" своїх ровесників таки вийти на лан на роботу, а коли з цим йому не пощастило, він просто ніччю розправився з одним з юнаків. Міліція зі свого боку „покрила" справу, зваливши все на пияцтво, і цим шляхом пішов кореспондент „Молоді України", щоб рятувати комсомольського організатора, бо, мовляв, від нього і від його батьків ціле село відвернулося, п'ятнуюче його вбивником юнака.

Про вирішальність релігійного моменту у всій цій справі говорить й це, що похорони юнака відбувалися зі священиком і що після похоронів була влаштована традиційна тризна по померлому, на якій між іншим і була мова про те, як пише газета, що юнака таки вбив комсорг. Так чи інакше, поширення таких поголосок у совєтських умовах і відверте відмічування цього факту у совєтській газеті виявляє, яку затяжну боротьбу проводить совєтський режим в Україні з Церквою і релігією і яких засобів та методів він хапається, щоб забезпечити „атеїстичне виховання" молоді.

Василь І. Гришко

ЧАС НА ПЕРЕГЛЯД І ЧАС НА ЗМІНИ

(Порядком дискусії)

2

Але від філософських абстракцій перейдімо до конкретно - політичних реалій української дійсности та її проблем у їх безпосередньо-практичному стосунку до нашої діяльности на еміграції. І тут відразу ж мушу ствердити, що насправді серед проблем нашої національно-політичної дійсности в українській „межовій ситуації" сьогодні найголовнішими є, і є саме такі чотири, як от: проблема нашої трагічної самотности в світі, проблема визволення від будь-яких ілюзій щодо зовнішнього світу, проблема усвідомлення справжньої суті нашого національного буття та нашого національного стану в собі самих і нарешті — проблема нашої власної відповідальности за наше національне „бути чи не бути". Розгляньмо ж бодай загально кожну з цих чотирьох проблем у їх послідовності та в їхньому взаємозв'язку, як тло для відповідних практично-політичних висновків.

3. Українська зовнішньо-політична самотність у сучасному світі

Отже — передусім щодо нашої трагічної самотности в світі. Тут, очевидно, я маю на увазі самотність українського народу перед лицем безпосередньої небезпеки для його національного існування за відсутности будь-якої надії на допомогу з боку байдужого до нього зовнішнього світу. Та ця ж самотність, очевидно, стосується й української політичної еміграції в її зусиллях працювати саме в цьому байдужому до української долі зовнішньому світі — для справи змагання за українське національне майбутнє.

Мушу зазначити, що тут не йдеться просто про так звану „декон'юнктуру" української справи в зовнішній політиці тих чи інших „світових потуг", які могли б, за своєю позицією в стосунку до СССР, бути зацікавленими в так званій „українській карті" для міжнародно-політичної гри чи навіть і мілітарно - політичної „розгри".

Ні, йдеться про тривалий чи може й постійний стан, так би мовити, „декваліфікації" та навіть і „деґенерації" самих цих „потуг" — як у політичному, так і в мілітарному та, найголовніше, в моральному розумінні, як дійового протиставлення силі, що прирекла нашу націю на смерть. Зрештою, протягом останніх тридцятьох років ми були свідками ганебного банкрутства кількох періодів нібито сприятливої для українських цілей „кон'юнктури" в міжнародно - політичних схемах так званого „західнього вільного світу" на чолі з Америкою. Була навіть проголошена так звана „політика визволення" з її голосним „тижнем поневолених народів", що стосувався й України.

І що ж? Усе це виявилося блефом, і бутафорно - пропаганді „визволення" рантом обернулося в свою протилежність — у міжнародно-політичну леґалізацію потенційними „визволителями" сфери поневолення Москвою народів не лише СССР, а й усієї Східньої Европи. І все це лише в обмін за досить проблематичні перспективи обіцяних Москвою прибутків для капіталістичних монополій Америки й Західньої Европи в освоюванні (силами поневолених) просторах євразійського Сходу.

Власне, гола реальність того факту, що політика „вільного Заходу" насправді не вільна від вирішальної в ньому сили великого капіталу й його чисто „бізнесовими" калькуляціями — це те, що робить усякі так звані „кон'юнктури" для української справи в зовнішній політиці Заходу не тільки даремними, але й небезпечними ілюзіями.

Бо ж, на додаток до всього, ці кон'юнктури базуються на пекельній рівновазі атомового терору, в категоріях якого тільки й мисляться в політиці всіх „великих світових потуг" розв'язки їхніх конфліктних ситуацій — без уваги не тільки на інтереси, а й на саме існування якихось там, мовляв, „малих націй".

А як щодо азійсько-комуністичного Сходу чи так званої „китайської кон'юнктури"? Щоправда, з цим не пов'язані серед українців ніякі ілюзії так званого „визволення", зате є можливість ілюзії так званої нагоди для боротьби". Та про яку „слушну нагоду" в цьому варіянті „кон'юнктури" може бути мова, якщо взяти до уваги реальність таких перспектив, як наступальний і переможний перебіг війни СССР з Китаєм за умов сприятливої для СССР невтральности, а може й „бізнесово" - політичного партнерства з ним Заходу?

4. Проблема визволення від будь-яких ілюзій щодо зовнішнього світу

Таким чином — ствердження самотности української нації в її трагічній ситуації в СССР сьогодні, серед байдужого до неї зовнішнього світу — це те, що вже саме собою означає зречення від ілюзій щодо цього зовнішнього світу. Та в даному разі перед нами стоїть проблема визволення української національно - політичної свідомости і національно - політичної діяльности від будь-яких ілюзій щодо зовнішнього світу в розумінні визволення від будь-яких орієнтацій на зовнішні сили.

Ця проблема стосується як українців на батьківщині, так і ще більшою мірою української політичної еміграції.

Треба вказати прямо: спокуса різних орієнтацій на ті чи інші зовнішні сили — це є наше національно - історичне прокляття, яке великою мірою спричинилося й до того, що український народ так і не спромігся ще й досі забезпечити собі державну незалежність; а не живши справді незалежним державним життям, не зміг навіть і розвинутися в справді повноцінну, внутрішньо-консолідовану і тому внутрішньо сильну націю.

Звичайно, це сталося наслідком самого геополітичного становища України на перехресті суперечних інтересів кількох великих держав. Але це не міняє того факту, що протягом усієї своєї історії ми всі свої вільні зусилля пов'язували з такою чи іншою зовнішньою орієнтацією і завжди воювали то з поляками проти турко-татар, то з турко - татарами проти поляків, то знову з поляками чи турками проти росіян, то потім з росіянами проти поляків, а пізніше в ці комбінації ввійшли ще шведи, а потім німці та інші.

Зрештою, ця звичка завжди бути з кимось проти когось відучила нас бути самими собою й стояти самим за себе навіть і тоді, коли це цілком і не означало мати проти себе всіх. Чи ж не самі ми в Переяславі залізли в ярмо Москви, якого сама Москва нам навіть і не пропонувала? Бо наш гетьман не уявляв себе інакше, як чимось васалом і шукав підпори своєї влади не в силі свого народу, а в силі протекції чужих суверенів.

(Продовження буде)

Голоси читачів

ЧИ ЦЕ НЕ КПИНИ?

Як відомо за офіційними даними, в межах СССР живе 47 мільйонів українців (1970 р.) Мова цього найбільшого після росіян слов'янського народу розвивається і процвітає як ніколи досі — коли вірити твердженням Білодіда - Белодєда та його політруків від мовознавства. І ось для цього багатомільйонового народу виходить у Києві популярно - науковий журнальчик, присвячений проблемам як цю мову плекати та ліпше пізнавати. Журнальчик подібний до „Рідної мови", що за „буржуазної" Польщі виходив для кількох мільйонів українців під „шляхетським гнітом". Подібний і до „Слова на сторожі", що тепер виходить у „капіталістичній" Канаді для відносно такої малої кількости українців у вільному світі.

Київський журнал (чи „збірник" — як його називає редакція із заголовком „Рідне слово") появляється всього раз на рік. Довго доводиться чекати любителям рідної мови на появу кожного числа. Покійний професор І. Огієнко потрапив самотужки видавати свою „Рідну мову" щомісяця, але в „суверенній" УССР, що має десятки чи й сотки мовознавців, подібне видання треба приготовляти аж цілий рік.

Але це не все. Справжнього шоку зазнає любитель мови, коли погляне на тираж цього видання. Останнє число цього журналу видано у кількості 2800 примірників (!!). Дві тисячі вісімсот примірників на 47 мільйонів українців (не враховуючи тих, що живуть поза СССР) — це крапля в морі, це сміх! Але це й кпини з української людини, коли взяти до уваги, що на звороті титульної сторінки редакція журналу стверджує: „Збірник розрахований на широке коло читачів". Справді дуже широке! Крім того, більшість накладу йде поза межі України, щоб здобути заграничну валюту. А в самій УССР десять років тому було 32 тисячі бібліотек.

Висновок ясний: режим не хоче, щоб українці вивчали рідну мову. Яка небезпечна ота українська мова для червоного окупанта, видно хоч би з того, що згадане число „Рідного слова" редагувала колегія аж з чотирьох редакторів, між ними є і відповідальний редактор і відповідальний секретар. Це в додатку до цензора, через руки якого книжечка також переходила. Або таке: матеріял до числа за 1974 рік здано до набору в червні того ж року, підписано до друку аж в листопаді, а вийшло аж пізною весною 1975 р. Значить, матеріял пролежав 5 місяців у цензури, а приблизно стільки ж часу зайняло видавництву надрукувати 92 сторінки журналу к и ш енькового формату.

Наведені факти говорять самі за себе.

А. Вільшенко
Редінґ, Па.

Адам Антонович

СОКІЛЬСЬКІ ВІСТІ

У 80-ліття Сокільської Організації (Сокола-Батька) та 60-ліття Пропам'ятного Шевченківського Здвигу у Львові в 1914 році.

2

Юний хор ансамблю „Верховина" під дир. п-і Я. Проців відспівав п'ять пісень. Пані Проців є вчителькою рідної школи св. Миколая, відома і повна посвяти виховниця та неперевершена організаторка шкільних імпрез і виступів. Катедральний хор в цьому році відзначує свій п'ятилітній ювілей. Опікуном Ансамблю є Владика Ярослав Габро, а духовним провідником о. криліошанин В. Білинський, канцлер Епархії св. Миколая та парох катедри о. прелат П. Леськів. Парафія св. Йосифа прекрасно зарепрезентувала себе виступом мішаного і жіночого хорів. Мішаний хор виступив під диригентурою Ю. Позияка, а жіночий під дир. Я. Стефанюка. Мішаний хор проспівав дві пісні, Жіночий хор також співав дві пісні. Обидва диригенти вкладають багато праці у вишколення цих хорів. Хори творять здисципліновані колективи і гарно презентуються строями. О. парох Й. Шарий є з душею не тільки хорів, але й цілої парафії, відомий зі своєї ініціятиви і активности серед громади. Не тільки щиро привітав почин Ділового комітету ювілейних сокільських відзначувань, але й всеціло його піддержав і дав йому всебічну допомогу. Головою хору є Б. Купан — любитель хорового мистецтва і спорту.

Український танцювальний ансамбль „Дніпро" з Мілвокі під керівництвом хореографа Миколи Праски виступив з чотирма танками, у супроводі акордеону. Ансамбль і його провідник є відомі серед українців та інакшонаціональних груп із своїх виступів на американських фестивалях у Мілвокі й в інших містах, де шість разів підряд здобув першенство серед етнічних груп. В ансамблі танцюють теж і неукраїнці, які полюбивши український танок — стали його звеличниками.

Танцювальний Ансамбль Театральної Студії при соборі свв. Володимира і Ольги під керівництвом відомого з виступів не тільки в Чікаґо, але і в інших містах, Любо Цепинський з театральною студією, полонив своїм виступом українську публіку, неукраїнських гостей. Любо Цепинський зумів своє безмежне замилування до театрального і танкового мистецтва передати своїм учням. Головою театральної студії є громадська діячка Орися Гарасовська, а опікуном — парох о. крил. Мар. Бутринський, приятель молоді і ентузіяст мистецтва. Ансамбль виступив у програмі з хороводом і трьома танками, полонивши публіку.

Окрасою хорового мистецтва, на закінчення імпрези, був виступ Ансамблю Бандуристів з хором молодечої організації ОДУМ в Чікаґо. Під вправною рукою диригента А. Луппо вони проспівали три народні пісні. Виступ закінчили відспіванням національного гимну разом з публікою. ОДУМ, як і парафія св. Йосифа всеціло піддержали Діловий Комітет й дали всебічну допомогу, щоб цю соборницьку імпрезу перевести якнайкраще. Виступ ОДУМ-у завдячуючи старанням його голови В. Косогорові і довголітньому диригентові музичних колективів ОДУМ-у п. А. Луппо, і хоча були відсутні найкращі бандуристи ансамблю в Чікаґо, зумів підготовитися з виходом до виступу.

До Ділового Громадського Комітету від Організацій та Товариств входили в більшості їхні провідники і керівники, мистецьких груп, що брали участь в програмі. В Діловому Громадському Комітеті працювали: проф. Адам Антонович, голова, три заступники: д-р Роман Кобилецький, що сповняв обов'язки секретаря, М. Ольшанецький і О. Яценків. Роман Яценків сповняв обов'язки скарбника, а д-р П. Вигінний обов'язки координатора хорів. Активними членами Комітету були: о. Йосиф Шарий, Ю. Позняк, Я. Стефанюк, Б. Купан, п-і Я. Проців, п-і М. Лисейко, адміністратор а н с а м б л ю „Верховина", Вол. Косогор, Анатолій Луппо, М. Праско, Любо Цепинський та зі Соколів сот. М. Петруняк і Л. Кузик. Всі колишні Соколи Чікаґо і околиці творили Сокільський Комітет.

З великим признанням слід згадати й години радіомовлення, що всеціло і безкорисно піддержали працю Ділового комітету. Вони повели широку пропаганду своїми інформаціями серед слухачів ось, наприклад: радіопрограма проф. В. Іващука, собору свв. Володимира і Ольги, катедри св. Миколая, катедри св. Володимира, п-ва Самбірських, Т-ва Купців, Промисловців і Професіоналістів та спортова передача інж. Р. Дубляниці і передача ООЧСУ.

Не менш і Українські Церкви, що розпоряджують мистецькими одиницями, піддержали нашу Ювілейну імпрезу їхньою участю у виконанні програми.

Клюб Львов'ян, що його очолює Р. Яценків з привітанням видав заклик до членів своєю масовою участю звеличати ювілейні відзначування Сокільської Організації та передав 50 дол. на витрати, зв'язані з улаштуванням імпрези. Також своїми пожертвами імпрезу піддержали і кол. Соколи: дир. Ярослав Войнарівський 50 дол., д-р Р. Кобилецький, харчова крамниця кооперативи „Самодопомога", д-р П. Демус, Р. Яценків і О. Яцен-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ВИБАЧАЄМОСЬ ЗА ПОМИЛКУ

На закінчення друкованої на цьому місці розповіді Ішая Лутвака „Долина плачу, Благородні чужинці" із зредагованої Шимоном Канцом „Пропам'ятної книги. Рожнятів і околиця", помилково пропущено, що цей розділ Ішая Лутвака з книги Шимона Канца переклав для „Свободи" з жидівської мови п. Йосиф Шварц, відомий читачам „Свободи" з друкованих в ній інших подібних перекладів, як і оригінальних матеріялів.

З нагоди Року Української Жінки

В неділю Жон Мироносиць 18 травня, ц. р. урочисту Службу Божу у Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку очолив Владика Митрополит Мстислав, якому сослужили протопресвітери П. Фалько і Ф. Шпаченко, прот. М. Земляченко, о. Ф. Істочин та о. М. Цитляк. Співав хор Церкви-Пам'ятника під керівництвом прот. И. Крети. Під час Св. Літургії Владика Митрополит возвів у сан протопресвітеря заст. настоятеля Церкви-Пам'ятника митроф. прот. Павла Фалька.

У слові про Христових Жон-Мироносиць Владика пригадав про українських жінок-мироносиць, які протягом віків давали приклад найвищої любови й офірного служіння Богові, Св. Церкві Православній й українському народові. Пригадав Владика й про сотки тисяч тих українських жінок, які склали життя на вівтар Батьківщини, про мучениць великого Голоду, про тих, що були учасницями збройних змагань за волю й державність України, та тих, що закінчили своє страдницьке життя в московських катівнях.

Під час Св. Літургії виголошено заупокійну ектенію за померлих матерів і сестер наших, а після Служби Божої відправлено Молебень за тих українських жінок, що сьогодні терплять знущання в совєтських в'язницях і таборах невільників.

Цьогорічну неділю Жон-Мироносиць було приурочено до Року Української Жінки, що його визначив на 1975-ий рік Секретаріят Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ), закликаючи українську громаду у вільному світі вшанувати українську жінку-страдницю та взяти від неї приклад для дальшої боротьби за звільнення України з неволі.

П. Н.

ТИМЧАСОВИЙ СЕКРЕТАРІЯТ КОНҐРЕСУ УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ
Філіял Секретаріяту в ЗСА
і
АСОЦІЯЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
запрошують на ДОПОВІДЬ

д-ра А. Фіґоля

Голови Тимчасового Секретаріяту
на тему:

ЧИ МОЖЛИВА ПОЛІТИЧНА ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ?

Тези доповіді: 1. Аналіза минулого. 2. Сучасний стан. 3. Прогноза майбутнього. 4. Підстави інтеграції. Перспективи КУВПДумки.
Після доповіді — ЗАПИТИ й ДИСКУСІЯ.
Доповіді відбудуться:
в Нюарку-Ірвінґтоні — в суботу, дня 14-го червня 1975 р., о год. 6-ій по пол. в залі Української Православної Церкви при вул. Лайонс 836, Ірвінґтон, Н. Дж.;
в Ню Йорку — в неділю, 15-го червня 1975 р., в залі Українського Літературно-Мистецького Клюбу, 149 Друга Аве., о год. 5-ій по пол.

ВІСТІ З ТРЕНТОНУ

30-річчя тернистого шляху УКЦеркви

Трентон, Н. Дж. (юко). — Старанням та за ініціятивою Т-ва за Патріярхат Помісної Української Церкви в Трентоні (голова: мґр Дарія Кузик) тут в неділю 27-го квітня ц. р. в приміщенні парафіяльної авдиторії св. Свщм. Йосафата відбувся, Святочний Вечір в пошану Єпископів — мучеників, священиків і вірних, замучених за Христову Віру в Україні.

Програмою вечора проводила мґр Дарія Кузик. Святочну доповідь виголосив ред. Василь Качмар з Нюарку. У програмі виступали сестри — бандуристки Оленка і Віра Шумилович з Ню Йорку, скрипачка Меланія Купчинська з Ню Бронсвіку і піяністка Романна Ворох з Нюарку, пластунки і пластуни з Трентону: Леся Татомир, Остап Корчмарик, Ростик Микитин, Юрій Гайдучок і Ждан Юрчинський та Іван Головко з Трентону.

Бандуристки — Оленка і Віра Шумилович, при акомпаньяменті бандур відспівали три пісні.: „Ой здасться не журюся" — слова Лесі Українки, музика Люби Самарської, „Встає хмара за лиману" сл. Т. Шевченка, муз. обробка Романа Левицького та „Ой горе тій чайці" — Миколи Леонтовича. Молоденька скрипачка Меляся Купчинська при фортепіяновому супроводі піяністки Юлії Сейбер відограла: Придатковича — „Перша Українська Рапсодія" (3-тя частина), „Три пісні" та Венявського: „Польонез". Учениця проф. Дарії Каранович — Росанна Ворох, відограла на піяніні: „Староукраїнську пісню" — Нестора Нижанковського, „П'єсу" — Ігоря Соневицького та „Рондо" Миколи Дремлюги. Леся Татомир прочитала уривки з проповіді кардинала Кушніґа про УКЦеркву і Патріярхат Йосифа. Остап Корчмарик прочитав уривки з промови кардинала Перенте про Патріярха Йосифа, а Ростик Микитин, Юрій Гайдучок і Ждан Юрчинський — збірно прочитали уривки з Енцикліки Папи Пія XII „Орієнталес Омнес". Відтак артист українських театрів Іван Головко прочитав статтю з „Вістей з Риму" п. н.: „Різниця думок і почувань за 30 років". Святочний Вечір закінчено молитвою „Боже вислухай благання", яку проспівали учасники, що кількістю біля сто осіб заповнили авдиторію. Сцену прикрашено портретом Князя УКЦеркви — Патріярха Йосифа, що його намалював Іван Микитин. Чистий дохід з цієї імпрези у висоті 100 долярів вислано на Патріярший Фонд — „Церква в потребі" в Римі.

У пам'ять великого мецената!

У сороковий день смерти бл. п. Володимира Юрковського, визначного мецената Фонду Катедри Українознавства, в Детройті, 22-го травня ц. р. відправлено Заупокійні Богослуження за спокій душі спочилого.

В катедрі української православної церкви св. Покрови, в Савтфілді, заупокійне Богослуження відслужив о. протоієрей Нестор Столярчук а в українській католицькій церкві св. Йосафата у Воррені — о. парох Нестор Фециіа.

Замість квітів на могилу великого жертводавця бл. п. Володимира Юрковського — прихильника Гарварду в Детройті на Фонд Катедри Українознавства склали датки:

По 50 долярів: Дужий Ярослав і Оля, Сливка Іван і Катруся: по 25 долярів: Датсон Іван і Леся, Маринюк Андрій і Люба: по 20 долярів: д-р Джуль Павло і Ірина, Феденко Степан і Анна: 15 долярів: Казієвич Богдан; по 10 долярів: Блой Андрій. Коссак Олександер, Балтарович Роман, Ромах Ярослав, „Провидіння", Відділ 26-ий, Слюсарчук Атанас, Михалович Євген, Конопада Ярослав, Козак Марія, Лаврин Микола, Онищук Павло і Джанет; по 5 долярів: Панчак Іван, Прибула Іван, Сминк Михайло; по 2 доляри: Майковський Євген і Гевко Любомир.

За Комітет Фонду Катедри Українознавства — Детройт
Ярослав Ромах

ПОВІДОМЛЕННЯ

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

УКРАЇНСЬКОГО КООПЕРАТИВНОГО ВИДАВНИЦТВА

„Червона Калина" Інк.

— відбудуться —

в середу, 18-го червня 1975 р.

о год. 5:30 по пол. в приміщенні
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 2-ій Авеню в Ню Йорку, кім. ч. 22
Порядок нарад буде поданий на Загальних Зборах.
РАДА ДИРЕКТОРІВ ВИДАВНИЦТВА „ЧЕРВОНА КАЛИНА"

Управа Пластової Оселі „Вовча Тропа"

в ІСТ ЧЕТҐЕМ, Н. Й.

повідомляє, що

РЕЄСТРАЦІЯ на другу зміну ПЛАСТОВИХ ТАБОРІВ

для ЮНАКІВ і ЮНАЧОК
і
від 26 ЛИПНЯ до 16 СЕРПНЯ 1975 р.
для НОВАКІВ і НОВАЧОК
від 2 СЕРПНЯ — 16 СЕРПНЯ 1975 р.

є продовжена до 20-го червня 1975 р.

Управа Оселі

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ, НЮ ЙОРК
УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ

П'ятниця, 13 червня 1975 р.

ЗАКІНЧЕННЯ ЛІТНЬОГО СЕЗОНУ

Фортепіяновий Концерт

визначних учнів УМІ
СОНЯ ШЕРЕҐ (кл. проф. К. Чічки-Андрієнко)
МАРТА МАЧАЙ (кл. проф. М. Байлової)
ІГОР СОХАН (кл. проф. О. Чіпак)
Приємних вакацій побажають присутнім від Управи ЛМКлюбу ІВАН ЖУКОВСЬКИЙ, ІВАН КЕРНИЦЬКИЙ-ІКЕР і СТЕПАН КРИЖАНІВСЬКИЙ.
Початок — год. 7:30 веч.

СОКІЛЬСЬКІ ВІСТІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ків по 25 дол., дир. Т. Пилявка і інж. Р. Бігун по 20 дол., інж. І. Барцаба, Бабій Іван і Кашуба Богдан по 10 дол.

Діловий комітет повів широку пропаганду виданням ілюстрованої летючки, що її роздано під церквами, в школах, в домівках молодечих організацій, на імпрезах, в книгарнях та в українських фінансових установах. Комітет видрукував більшу кількість мистецько - оформлених афішів, ілюстрованих знімками зі сокільського життя та фотами учасників програми. Велику пропагандивну працю сокільського ювілею виконали оба українські щоденники „Свобода" і „Америка" та чікаґський тижневик „Нова Зоря", поміщуючи повні інформації про нашу імпрезу.

Згадана на вступі радісна новина, а саме лист від нашого Блаженнішого Патріярха з архипастирським Благословенням, та участь понад двісті виконавців у нашій програмі, знівелювали всі оті прикроці і трудноці, що їх згаданоу цьому дописі. На заклик до української спільноти і колишніх Соколів у вільному світі, колишніх Соколах, що мешкають в Чікаґо і околиці припав цей почесний обов'язок започаткувати ювілейні відзначування Сокільської Організації. Сподіємося, що всі інші й менші українські громади у вільному світі подбають про належне відзначування у себе заслуг „Сокола-Батька", вшанують його працю. А всім його членам, що віддали своє життя на жертівнику Батьківщині, чи то на полі слави, чи в праці для українського народу, залишімо тривалий пам'ятник у виданні, в їх честь пропам'ятної книги „Сокола-Батька".

Діловий Комітет Чікаґо радо служитиме всіми інформаціями тим, що підготовлятимуть у себе ювілейні сокільські імпрези. Засктивізуймо й ми тут українську молодь до громадського життя. Виховуймо її і тут на здисциплінованих і національно свідомих громадян, готових стати без найменшого вагання до боротьби за кращу долю свого народу.

Сокільські кличі: „Все вперед, всі враз", „Не плачем, а мечем", „Всі за одного, один за всіх" — дуже актуальними і сьогодні для української еміґрації, розкиненої по всьому світу поза кордонами поневоленої Батьківщини.

(Кінець)

ФІЛІППІНИ І КИТАЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

них взаємин Філіппін з Китаєм наступило у зв'язку з подіями у Південносхідній Азії і американською програною у В'єтнамі. Президент Маркос безпосередньо після в'єтнамської катастрофи рішився на ґрунтовну ревізію зовнішньої політики Філіппін з пляном знайти для Філіппін кращу базу для забезпечення їхньої незалежности. В такій ситуації встановлення добросусідських взаємин з комуністичним Китаєм і зірвання зв'язків з Тайваном було цілком закономірним з точки зору філіппінських інтересів, враховуючи підривну роботу маоїстів на філіппінських островах.

До цього часу Філіппіни вважалися не тільки головною остоєю антикомуністичної Організації Південноазійських Держав, але й найбільш надійним і непохитним союзником ЗСА на Далекому Сході. На Філіппіни досі найбільше розраховував також націоналістичний Китай, положення якого у зв'язку з зірванням дипломатичних взаємин з Філіппінами значно погіршилося. Президент Маркос заявив також, що філіппінський уряд піддасть ревізії свою позицію у системі Організації Південноазійських Держав, де ЗСА є членом.

ПРЕМ'ЄР ІЗРАЇЛЯ ПРИЇЗДИТЬ ДО ЗСА

Вашінґтон. — Сюди приїздить з офіційною візитою в середу вечером 11 червня ізраїльський прем'єр Ітцак Рабін з метою перевести розмови з президентом Фордом і державним секретарем Г. Кіссінджером на тему умов перемир'я на Близькому Сході. Згідно з інформаціями з Тель Авів, прем'єр Рабін має в пляні з'ясувати ряд можливостей, що їх ізраїльський уряд вважає за єдино реальні в актуальній ситуації на Близькому Сході і на базі яких можна досягнути ізраїльсько - арабське погодження. Ізраїль, як інформують, є згідний поновити переговори щодо чергового переходового погодження з Єгиптом, як це в березні цього року пропонував державний секретар Кіссінджер, але що у той час не було сприємливе для ізраїльського уряду.

Летунський вишкіл на Союзівці

Летунський Український Клюб (ЛУК) плянує влаштувати двотижневий вишкільний курс на Союзівці від 11 до 24-го серпня 1975. Український Народний Союз і управа Союзівки радо привітали цей задум і заявили свою готовість до співпраці.

Програма курсу включатиме 54 години теоретичної підготови учасників до письмової частини іспиту на дозвіл приватного пільота (основи аеродинаміки, обладнання літаків, навігація, метеорологія, правила лету). Учасники матимуть також нагоду розпочати, або продовжувати практ. вишкіл на летовищі в Елленвілі поблизу Союзівки літаками типу Цесса 150, по 16 дол. за годину. Інструкторкою, вишколу буде Ольга Цегельська, яка на це має відповідний дозвіл Федеральної Авіяційної Адміністрації.

Вік учасників не ограничений, одначе для тих які не мають 18 років потрібно буде згоди батьків.

Якщо учасників буде не менше 15, тоді федеральний екзамінатор прибуде на Союзівку, щоб перепровадити іспити.

Зацікавлених просимо зголоситися до дня 30-го червня 1975 на адресу:
Olga Cehelsky 7926 Abbot Ave. Miami Beach Fla. 33141.

Дальші інформації всім зацікавленим у цьому курсі будуть подані пізніще.

За управу ЛУК-у
Олекса Біланюк — голова

В пам'ять Дорогої
бл. п. д-р **СОФІЇ КОРДУБИ-ГЛАДИШ**
складаємо 25.00 долярів
на фонд Катедри Українознавства
при Гарвардському Університеті.
Богдан, Марія і Роксоляна **РОБАКИ**
5. VI. 1975, Ірвінґтон, Н. Дж.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Невіджалуваного і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУНЯ, БРАТА і ШВАГРА

св. п.

АНДРІЯ КЛИМА

будуть відправлені за спокій Його душі

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в суботу, 14-го червня 1975 р.

в ТОРОНТО — в церкві СВ. МИКОЛАЯ, о год. 8:30 рано;
в АКРОН, Огайо — в церкві СВ. ДУХА;
в ТРОЙ, Огайо — в церкві СВ. ПЕТРА;
в НЮ ЙОРКУ — в церкві СВ. ЮРА, о год. 7-ій у вечір.
Приятелів і Земляків Покійного просимо згадати в своїх молитвах.
Смутком опечалена — РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими,
що 9-го червня 1975 року, відійшов у Вічність в Гартфорді, Конн.
на 60-му році життя,
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

БОГДАН МУСІЙ

ПАНАХИДА буде відправлена в середу, 11-го червня ц. р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Maple Hill Chapels, Maple Avenue, Hartford, Conn.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 12-го червня 1975 р. о год. 8:30 рамку з цього ж похоронного заведення до церкви св. Михаїла в Гартфорді, а відтак на цвинтар Glastonbury.

Горем прибиті:
дружина — МАРІЯ
донька — УЛЯНА ЗІНИЧ з мужем ВОЛОДИММИРОМ
внуки — МАРКО і ВЛОДЗЬО
сестра — ІРЕНА ТЕСЛЯ
та близька і дальша Родина в ЗСА і в Україні

З глибоким смутком повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих,
що дня 25-го травня 1975 року в лікарні в Ляндсгуті,
Західня Німеччина, упокоїлась в Бозі
наша Найдорожча, Незабутня СЕСТРА, БРАТОВА і ТЕТА

бл. п. ВОЛОДИМИРА МАРІЯ ПРОСКУРНИЦЬКА з ГАНКЕВИЧІВ

вдова по президентові Окружного Суду в Тернополі.

ПОХОРОН Покійної відбувся в середу, 28-го травня 1975 року до родинної гробниці на міськім цвинтарі в Ляндсгуті.

В четвер, 29-го травня 1975 року відправлено Заупокійну Святу Літургію, в церкві св. Себастіяна в Ляндсгуті.

Горем прибиті:
сестра ОЛЬГА КЕРНИЦЬКА з ГАНКЕВИЧІВ з мужем МИХАЙЛОМ
сестрінка ЛІДА КАНАФОЦЬКА з КЕРНИЦЬКИХ
сестрінок д-р ІГОР КЕРНИЦЬКИЙ з дружиною МОТРЕЮ і дітьми ЮРЧИКОМ і ОКСАНКОЮ
Родина в Україні, Америці і Канаді

Зі сумом повідомляємо Членів обох наших Куренів,
Пластунство і все Українське Громадянство,
що дня 30-го травня 1975-го року в Торонто, Канада, відійшов на Вічну Ватру

пл. сен. керівництва

ЮРІЙ ПЯСЕЦЬКИЙ

член-основник пластового Куреня „Лісових Чортів", визначний пластовий діяч, член-основник пластового видавництва, композитор мелодій до пластових пісень.

ПРОВІД 3-го КУРЕНЯ УПС і УСП „ЛІСОВІ ЧОРТИ"

Замість квітів на свіжу могилу, просимо висилати датки на пластовий видавничий фонд „Юнака":
YUNAK MAGAZINE, 2445 A. Bloor Street, West, Toronto 21, Ont., Canada M6S 1P7

СПОРТ

УСО „Тризуб" у Філядельфії відзначує 25-річчя (1950-1975)

На знимці змагуни І-ої дружини коп. м'яча „Тризуба" в 1950 р. Зліва межать: Леочко, воротар Н.Н.В. Петрів; клячать: Конопасевич, Лебіть, д-р М. Дейчаківський, Гіцинський; стоять: Іг. Студент, Р. Пацуняк, (управитель) Бойчук, Стадниченко, дир. В. Блавацький-голова, д-р І. Павлічка, Френк, Муць, д-р Я. Бернадин, Ю. Сухар.

Після закінчення війни багато українських спортовців опинилося у Західній Німеччині й Австрії. По таборах створено спортові товариства, які зорганізували свою Централю (Раду Фізичної Культури) і змагалися у різних ділянках спорту. Протягом майже п'ятьох років відбувалися змагання. Одначе, коли спорт і його організація доходили до вершин, треба було покидати табори та переселюватися на постійне поселення.

Роз'їхалися спортовці по цілому світі. До Філядельфії прибув невеликий гурток спортовців, який зразу взявся до зорганізування свого, спортового товариства. Початок був дуже тяжкий — без фінансових засобів, без спортового виряду і без власної домівки. Послідовною працею багатьох десятків членів і членів Управ довершено того, що в цьому 1975 році відзначаємо 25-літню багатогранну діяльність УСО „Тризуб". Сьогодні УСО „Тризуб" — це не тільки спортове товариство, але й суспільно - громадська установа, яка служить потребам нашої громади. Наприклад, домом „Тризуба" користуються багато організацій нашого міста, часами цілком безкоштовно, а кожного року Управа Т-ва призначує поважну суму грошей не тільки на потреби спорту, але й також на потреби нашого шкільництва тощо.

Пригадаймо найбільші спортові успіхи УСО „Тризуб", якого репрезентативна дружина копаного м'яча здобула чотирикратно чемпіонат Америки, що дало великий розголос в англомовному світі (преса, радіо і телевізія). Пригадаймо, як 40-тисячна маса глядачів вітала нашу команду окликами „Віва Украніянос" в Ель-Сальвадорі, коли „Тризуб" репрезентував Америку й Канаду в грах за чашу Північної й Центральної Америки, а зокрема всі ті змагання на вершинах у фінальних і півфінальних змаганнях за чашу Америки, як теж численні міжнародні змагання з відомими европейськими дружинами.

Через спорт і свої успіхи „Тризуб" ширив пропаганду українського імени у вільному світі.

Свої успіхи та ріст завдячує „Тризуб" перш усього жертвенності своїх перших молодих змагунів, посвяті кожночасної Управи, не великій, але фанатичній та повній посвяти кількости своїх симпатиків, а врешті всій українській пресі, яка з повним зрозумінням всі задуми та намагання товариства вповні піддержувала.

З перспективи, 25-літньої діяльности „Тризуба" можна звітувати, що у виховному секторі сотки нашої молоді змагалися у барвах „Тризуба" (під фаховим проводом виховників та тренерів). Вісімнадцять років діяльности репрезентативної команди копаного м'яча, яка змагалася на вершинах і завдяки її успіхам „Тризуб" зумів пропагувати добре українське ім'я в спорті. Дякуючи великій піддержці, моральній та матеріяльній членів, симпатиків та українського громадянства „Тризуб" став власником репрезентативного дому. Реасумуючи це все, українська громада повинна й надалі піддержувати хосенну працю УСО „Тризуб".

Для відзначення 25-ліття діяльности УСО „Тризуб", що припадає цього року, намічено ряд спортових імпрез, а на завершення святкувань відбудеться бенкет із мистецькою програмою та забавою. Ця імпреза відбудеться 11-го жовтня ц.р. у залі-авдиторії св. Йосафата при Дітман вул. у Філядельфії.

Для підготови святкувань обрано Діловий комітет із 25-ти активних членів УСО „Тризуб".

Р. С.

Незвичайна виставка

Поспішіть оглянути виставку т. зв. скитського мистецтва, привезену зі Совєтського Союзу і розміщену в Метрополітальному музеї в Ню Йорку (5 евеню, 93-94) неоцінені скарби зі сивої давнини — ранньої історії України — 700-800 років перед народженням Христа. Речі в більшості знайдені при розкопках курганів в Україні в районах: Чернігів, Черкаси, Київ, Чорномор'я, Краснодар, на Кубані та інші. Скити були войовничі, їх поселення доходили навіть до Волги, Криму, Північного Кавказу. Знайдено поховання високопоставлених осіб (князів). Більшу частину речей зібрано ще за часів царської Росії і вони озберігались в різних музеях. Теперішні правителі упорядкували їх і возять по цілому світі, як здобутки російсько - совєтської культури. Вплив на скитське мистецтво мали греки, особливо в районах Чорномор'я. Питання скитів на Україні мало досліджене і вивчене, яка ситуація народонаселення існувала в ті часи на Україні, ще не знаємо. Ця виставка — рідке і небуденне явище.

Дон-Дін

✝

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ДМИТРО РАДОВЕЦЬ, член УНС Відд. 441 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Тандер Бей, Онт., помер 31 січня 1975 р. на 67-му р. життя. Нар. в 1907 р. в Диків Старий повіт Любачів, Україна, став членом УНС в 1956 р. Полишив в смутку Паалет Смілович, Ліліян Ніемі і п'ять внуків. Похорон відбувся 4 лютого 1975 р. на цвинтарі Монтвем Вю в Тандер Бей, Онт.
Вічна Йому Пам'ять!
Д. Заневич, секр.

МИХАЙЛИНА В. ДЕМЧУК, членка УНС Відд. 290 С-ва Непор. Зачаття Преч. Діви Марії в Куртіс Бей, Мд., померла 8 березня 1975 р. на 79-му р. життя. Нар. в селі Остапе, пов. Скалат, Україна, стала членкою УНС в 1933 р. Полишила в смутку сина Михайла, шість дочок Марію, Елсин, Еву, Анну, Емілію, Гелину і Дорис та 16 внуків і двадцять правнуків. Похорон відбувся 11 березня 1975 р. на цвинтарі Св. Хреста в Балтимор, Мд.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Іванюк, секр.

ІВАН ЗАВАДІВСЬКИЙ, член УНС Відд. 240 ім. Є. Коновальця в Клівленді, Огайо, помер 27 лютого 1975 р. на 74-му році життя. Нар. в 1900 р. в Слобода Золота, Україна, став членом УНС в 1952 р. Полишив в смутку сина Григорія, дочку Софію, 6 внуків, брата та сестер і ближчу та дальшу родину. Похорон відбувся 3 березня 1975 р. на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Кігічак, секр.

ПАРАНЬКА БАЛИЦЬКА, членка УНС Відд. 336 Т-ва Сокіл в Клівленді, Огайо, померла 27 лютого 1975 р. на 84-му році життя. Нар. в 1886 р. в с. Вілка, пов. Сянок, Україна, стала членкою УНС в 1938 р. Полишила в смутку доньки: Анну, Марію, Гелену, Олю, 9 внуків, 18 правнуків. Похорон відбувся 3 березня ц.р. на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Г. Кисіль, секр.

ІВАН КРИВИН, член УНСоюзу Відд. 448 Т-ва „Самопоміч" в Монтреалі, Кваб., помер 19 листопада 1974 р. на 50-му р. життя. Нар. в 1924 р. в с. Воронів, повіт Рогатин, став членом УНС в 1971 р. Полишив в смутку 4 братів і 3 сестри. Похорон відбувся 22 листопада 1974 р. на цвинтарі Кон де Нейж в Монтреалі, Квбек.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Перейма, секр.

АННА НІМЧАРОВСЬКА, членка УНС Відд. 131 Б-ва Митр. А. Шептицького в Чікаго, Ілл., померла 22 січня 1975 р. на 76-му р. життя. Нар. в 1898 р. в Тернополі, Україна, стала членкою УНС в 1959 р. Полишила в смутку сина Ярослава доньки Орисю та Оксану, внуків правнуків. Похорон відбувся 25 січня 1975 р. на цвинтарі св. Николая в Чікаго, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа 131 Відд.

ЕВА БАДЗАН, членка УНС Відд. 320 Б-ва Пресв. Тройці в Балтимор, Мд., померла 12 лютого 1975 р. на 69-му р. життя. Нар. 1907 р. в Зах. Україні, стала членкою УНС в 1949 р. Полишила в смутку внука Іван Гоїн. Похорон відбувся 15 лютого 1975 р. на цвинтарі св. Михаїла в Балтимор, Мд.
Вічна Їй Пам'ять!
І. Малко, секр.

МИХАЙЛО ЗАГОРОДНИЙ, член УНС Відд. 322 С-ва Пресв. Діви Марії в Майплвуд, Н. Дж., помер 22-го січня 1975 р. на 59-му р. життя. Нар. в 1916 р. в с. Рудники, пов. Підгайці, Зах. Україна, став членом УНС в 1967 р. Полишив в смутку дружину Марію, дочку Надію, сина Володимира, внуків Андрія, Михася, Наталку і Марусю та братів і сестер в Україні. Похорон відбувся 30-го січня 1975 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
А. Кейбіда, секр.

МИХАЙЛО ДЕНИС, член УНС Відд. 133 Т-ва Б. Хмельницького в Нюарку, Н. Дж., помер на 65-му році життя. Нар. в 1911, в Раві Руській, став членом УНС в 1967 р. Полишив в смутку дружину Анну, і дві доньки з мужами та тестя. Похорон відбувся на цвинтарі Голивуд Юнії.
Вічна Йому Пам'ять!
Я. Леськів, секр.

МАРІЯ ШАВАЛА, членка УНС Відд. 14 Т-ва „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н. Дж., померла 5 лютого 1975 р. на 74 році життя. Нар. в 1899 р., стала членкою УНС в 1949 р. Полишила в смутку ближчу та дальшу родину та приятелів. Похорон відбувся 8 лютого 1975 р. на укр. православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
М. П. Отрок, секр.

МАКСИМ ФАНОК, член УНС Відд. 465 Т-ва ім. Івана Франка в Лашін, Квеб., помер 31 січня 1975 р. на 70-му р. життя. Нар. в 1905 р. в Середнім Великім на Лемківщині, став членом УНС в 1943 р. Полишив в смутку дружину Ольгу, сина Антона, доньку Марію з мужом і 4-ма внуками, рідних в Україні, Канаді й Америці. Похорон відбувся 3 лютого 1975 р. на католицькому цвинтарі в Лашін, Квеб.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Мороз, секр.

ПЕТРО ЯРЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 106 Б-ва Св. Николая в Чікаго, Ілл., помер 15 лютого 1975 р. на 59-му р. життя. Нар. в 1915 р. в Зах. Україні, став членом УНС в 1963 р. Полишив в смутку дружину Надію, дочку Анну, сина Івана та дальшу родину. Похорон відбувся 18 лютого 1975 р. на цвинтарі св. Николая в Чікаго, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

КАТЕРИНА ГУПАЛО, членка УНС Відд. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 7 вересня 1974 р. на 84-му р. життя. Нар. в 1890 р. в с. Випуски, пов. Перемишляни, Україна, стала членкою УНС в 1939 р. Полишила в смутку сестру і дві сестрінки та дальшу родину в краю і в Америці. Похорон відбувся 11 вересня 1974 р. на Валейн цвинтарі в Ріджвуд, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

ВОЛОДИМИР ПАВЛЕНКО, член УНС Відд. 33 Б-ва св. Покрови в Чікаго, Ілл., помер на 19-му р. життя. Нар. в 1956 р. в Чікаго, Ілл., став ченом УНС в 1956 р. Полишив у смутку тата, маму, брата Миколу, сестру Віру, діда Павла і бабцю Марію, діда Василя і бабцю Катерину та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 20 лютого 1975 р. на цвинтарі Елмвуд Меморіял Парк в Чікаго Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
С. Оріх, секр.

РОМАН КОЛОДНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 385 Т-ва Запорожська Січ в Мінеаполіс, Мінн., згинув в летунській катастрофі на 40-му р. життя. Нар. в 1934 р. в Сільці, пов. Підгайці, Україна, став членом УНС в 1962 р. Полишив в смутку дружину Тамару, маму, брата Івана, сестру Анну з родиною, сестру Юлію з родиною, сестру Марію з родиною на Україні та дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії в Мінеаполіс, Мінн.
Вічна Йому Пам'ять!
Я. Карпяк, секр.

ОТЕЦЬ ЛЕВ ЛІЩИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 226 Т-ва ім. Івана Франка в Амстердамі, Н. Й., помер на 76-му році життя. Нар. в 1898 р. в Біле, Перемишляни, став членом УНС в 1962 р. Полишив в смутку сина Ярослава, внуків Любу, Евгена та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Амстердамі, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Труфин, секр.

ГРИГОРІЙ СУХОЛИТКА, член УНС Відд. 448 Т-ва „Самопоміч" в Монтреалю, Квебек, помер 29 грудня 1974 р. на 85 р. життя. Нар. в 1889 р., став членом УНС в 1942 р. Полишив в смутку сестру Марію з дітьми і внуками. Похорон відбувся 2-го січня 1975 р. на цвинтарі Кот де Найдж, в Монтреалі.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Перейма, секр.

НИКОЛАЙ ЧУДАКЕВІЧ, член УНС Відд. 450 Пластовий в Ню Йорку, помер 25 грудня 1975 р. на 79-му р. життя. Нар. в 1896 р. в Завалові, пов. Підгайці, Україна, став членом УНС в 1938 р. Полишив в смутку дві доньки Емілію і Марію, 2 внуки і правнуку. Дві сестри Лену і Анну. Похорон відбувся 28 грудня 1974 р. на цвинтарі Голі Руд в Весбурі.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ІВАН СОБЕНКО, член УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. Й., помер 4 лютого 1975 р. Нар. в 1901 р. в с. Звенигород, пов. Бібрка став членом УНС в 1947 р. Полишив в смутку дружину Марію, дочок Анну і Меланію та 6 внуків, двох братів і дві сестри в Україні. Похорон відбувся 8 лютого 1975 р. на цвинтарі Оливна Гора в Брукліні, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

МИРОСЛАВ ІВАН КІНДРАТ, член УНС Відд. 437 в Рочестері, Н. Й., помер 23 листопада 1974 р. на 25-му р. життя. Нар. в 1949 р., став ченом УНС 1965 р. Полишив в смутку батьків д-ра Івана та маму Марію, сестер Дарію і Любу та бабцю Анну. Похорон відбувся 27 листопада 1974 р. на цвинтарі Голлі Шепалчер, Рочестер.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

АННА ВАГА, членка УНС Відд. 39 Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н. Й., померла 22 лютого 1975 р. на 82-му р. життя. Нар. в 1893 р. в с. Котузів пов. Підгайці, стала членкою УНС в 1923 р. Полишила в смутку дочки Маргарету, Марію, Бетту і Катерину та синів Володимира і Мирона, десять внуків, чотири правнуки сестру і ближчу та дальшу родину. Належала до перших піонерів церковного і громадського життя в Сиракюзах. Похорон відбувся 25 лютого 1975 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 15-го ЧЕРВНЯ 1975 р.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. Дж. Піврічні збори С-ва Любов 37 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 216 Фултон вул. На порядку нарад: звіти Управи та К. Комісії. Проситься вибрати дивідентові чеки та вирівняти вкладки. — А. Реклайтес, гол., М. Огар, кас., А. Гнатюк, секр.

НЕДІЛЯ, 22-го ЧЕРВНЯ 1975 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата — 217 Відд. в год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі при 292 Гадсон Авеню. Проситься чл. прибути, бо є важні справи та вирівняти залеглі вкладки. — М. Яремчук, рек. секр.

ТАРЗАН, Ч. 7313. Цікава вістка

Чому ти хотів вбити мене отруйною стрілою?

Ми є найменшими людьми в цих джунглях і маємо багато ворогів...

Отже, ти прийняв мене за напасника?

Коли ти приземлився з небес, то я думав, що ти спричиниш клопоти нашому селу...

...подібно, як це зробив інший, який також впав із неба...

Що!?... Чи це можливо?... Розказуй далі!!!